

Συμβούλιον Ὑπουργικόν τῆς Αἰδηψοῦ σηματικόν.

Φ.—Λύπας πικρὰς τὸ παρελθόν καὶ θλίψεις μ' ἐνθυμίζει,
μὲ γοητεῖς τὸ παρὸν, τὸ μέλλον μὲ κοιμίζει.

Π.—Τί λές, μοῦρέ;
Θέλω νὰ πῶ πῶς ἐπαθεσ μαλάκκ
καὶ τίποτα δὲν εἰμπορεῖς νὰ καταλάβῃς, βλάκκ,
θέλω νὰ πῶ πῶς τὸ παρὸν μὲ τρέφει δι' ἐλπίδος
πῶς ἀπὸ τοῦτο θὰ πλασθῇ τὸ μέλλον τῆς πατρίδος,
καὶ μετ' ὄλιγον ἐρχεται κι' ἡ πρόδος κκαλλήσουσ
καὶ φρένκς συναρπάσουσ
καὶ δόξαν συγκαμιζουσ
κι' ὄλους ἀποκομιζουσ.

Π.—Μίλειε ἀλαμπουρέζικκ... δὲν νοιῶθω καὶ σταμάτα.
Φ.—Τάμκος, Περιμέλετό μου, τὰ σθερὰ κεντάτα;
Ὑπουργικὸ Συμβούλιον στὴν Αἰδηψὸ μεγάλο
κι' ἐκεῖ π... λές μιλῆσανε γιὰ τὸν καὶ γιὰ τὸ ἄλλο.

Ὁ κύριος Πρωθυπουργός,
ποῦ πάντοτ' ἐνεργεῖ γοργός,
τοὺς κἀλεσ' ἐκεῖ πέρα
στὴν καθαρὴν ἀέρα.

Κι' ἐκείνου' ἔργον μὴ χάρε
νὰ συζητήσουσ σθερὰ
τόσα σπουδαῖα θέματα...
Π.—Μοῦ λές καὶ πάλι ψέμματκ.

Φ.—Μὴν ἀπιστῆς παντάπκι' στοῦ Φασουλή τὰ ρήματα...
λαϊκὸν ἐσυζητήσαν τὰ φλέγοντα ζητήματα.

Π.—Ποιὰ δολιχθῇ;
Φ.—Δέν' ἔμπορεσ νὰ μάθω καὶ καλά,
οὐ μὴν ἐσυζητήθησαν σπουδαῖκ καὶ πύλλά,
καὶ πρῶτον ὅπως ἐμαθῇ τὸ τοῦ Μαρκίου φλέγον
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργός ἤκουσθι τότε λέγων:

Ἑλλήνων τέκνα φλογερά,
πρὸς νέκς ἴτε νίκας,
ἐλευθεροῦτε: ἱερὰ
καὶ τῶν προγόνων θήκας.

Μὴ πλέον ἀμυνόμεθα περὶ Μακεδονίεσ,
πυλεμικὴν ἀσπίστεσ
καὶ τὴν Χαριδὸ κτυπήστεσ
μεθ' ἱερὰσ κωνίεσ.

Ἀρῶμεν πρὸς τὸ παρὶν Ρωμιόνοισ καὶ Βουλγάρουσ
καὶ τῶρα πρὸς τῆς Ἀφρικῆσ στραφῶμεν τοὺς βαρβάρουσ.
Σ' ἐκείνοισ τρόπικαισ πύλλά
μὰς κἀνοῦνε καρτέρι,
κι' ἡ Δόξα μὰς χαμογελε
'στὸ Φέζ καὶ στὴν Ταγγιέρη.

Κι' ἔς σπεύθη πρὸς τὸ Μαρκίεσ
καθήμεν ἀρειμαίνουσ,
καὶ Μπόμπκιδεσ καὶ Πικτακίεσ,
καὶ σκαρὰκκ' σπᾶνέουσ.

Νέουσ ὀρίζοντασ ποθῶ καὶ μίαν νέαν δρασίμ,
τὸ νέον πάντοτε κινεῖ τὴν φλογεράμ μου κρᾶσιμ.
Νέουσ ὀρίζοντασ ποθῶ καὶ κᾶτι τι κινεῖν
τὸ τῆς ἀμύνης ζήτημα κἀτήνησε κοινόν,
τὸ μὲ Ρωμιόνοισ μάχεσθαι καὶ Σόφρικεσ ὀλοένα
θαρρῶ πῶς εἶναι πράγματα πολὺ συνειδησιμά,
ὅμως ἀπὸ τὰ σπᾶνκ δέν εἶναι γεγονότα
τὸ νὰ θυμῶν κ' ὀ Φερὸδ καὶ νὰ μοῦ στέλλῃ νότα.

Τὸ νὰ ζητοῦν ἀνάκλησιν κακπαδάων καὶ προξένων
κι' αὐτὸ τὸ βλέπω ζήτημα πολὺ συνειδησιμένον,
τὸ νὰ καταδιώκωνται καὶ τὰ Πατριρχεῖα
κι' αὐτὸ μοῦ ρκίνετα γιμκᾶ ἐσθῆθῆσ δυστυχία.

Τὸ σκέπτεσθαι καὶ μελετᾶν στρατεύματα καὶ στόλοισ
εἶναι καὶ τοῦτο ζήτημα κοινότατον εἰς ὄλουσ,
τὸ στέλλειν ἀποσπάσματα καὶ κατὰ τοῦ Σαντζ
τὰ μάλιστα μονότονον καὶ τοῦτο κἀτανηξ.

Τὸ βλέπειν πρὸς συμπλήρωσιν στρατεύματος στελέχη
γοῦστο κι' αὐτὸ δέν ἔγε,
τὸ στρατηγίεσ χειροτονεῖν τοῦ κρεβῆκτοῦ βαρβάτουσ
κι' αὐτὸ στὴν φύσιν ἐγκιεται τοῦ δραστηρίου κράτουσ,
τὸ συμπληρῆνεῖν πᾶν κενόν
καὶ τοῦτο ζήτημα κοινόν.

Τὸ διακράττειν τὰ κοινὰ καὶ καταστρατηγεῖν
παντίεσ κοινούσ κοινότερον' στῶν στρατηγῶν τὴν γῆν.
Κοινότατον καὶ τὸ κρατεῖν καὶ διακράττειν φίλοισ
ἀγρωτέρουσ κι' ἀπ' αὐτοὺσ ἀκόμη τοὺς Καθύλουσ,
γιμκᾶ καὶ τὸ ν' ἀπχωρῆξ πύλλ συνειδησιμένον,
καὶ τὸ νὰ μὴ ἀποχωρῆξ κοινόν καὶ τετριμμένο.

Νέουσ ὀρίζοντασ ποθῶ καὶ θίλω πλέον τῶρα
Μαρκίεσ καὶ Μαρκιόνοισ,
Χαριδὸ, Καθύλουσ, Ἰσπανούσ,
Γάλλων θαρκακωφῶρα.

Ἰτε' στὸ Μαρκίον... οὐρα...
κι' ἀπ' ἐδῶ ποῦ κἀνω κούρα
πρὸς αὐτὸ τὸ βέμμα στρέφω
καὶ σκοποῦσ μεγάλοισ τρέφω.

Κι' ὅταν παίζω μπριτζ ἡ πόκερ κι' ὅταν τὸ λουτρό μου κᾶνω
τὸ Μαρκίον βλέπω μπρὸσ μου καὶ τὴν νέο του Σουλτᾶνο.
Μὰρ... ἐδῶ τὸ παν ἀνία,
πλῆξίεσ καὶ μονοτονία.

Ἰτε, παῖδεσ τῶν Ἑλλήνων,
κι' ὅ τὴν Αἰδηψὴν κκαλλῶνο
νέουσ πυλεμίουσ θέλει.

Στείλετε τὰς Ἀχθόνκεσ,
τὰς Θεῖλλεξ, τὰς Σρενδόνκεσ,
τὰς Ἀσπίδεσ καὶ τὰ Βέλη.

Στείλετε καὶ Νουκραιοῦσεσ, Λόγγκεσ, Δόξκεσ, Νίκεσ, κι' ἄλλεσ
καὶ μὰζι κι' ἔματε νὰ πᾶμε...
'στὸ Μαρκίον πᾶν τὴν δόξκ μὲ τῆσ σούπκσ τὴν κουτάλεσ
εἰνακμῆνεσ θὰ τὴν φαμε.

Ἐκ τῆς γῆς τῶν Μακεδόνων
δὲ στραφόμενος, ἀποτί,
πρὸς τὸ ζήτημα τὸ μόνον,
ὅπου δράσιν ἀπαιτεῖται.

Κι' ἀπὸ τότε ποῦ γὰρ κοῦρα κλήττω μὲς' ἐπὶ τὴν Αἰθιόπην
μὲ ζυπνῶ, μὲ δυνάμιον,
κι' ἵν' ἐξίς μοῦ μανὴς μόνη,
καὶ μὲ κάνει' ἕμερ νύκτα κατὰ νέον τὰ διφῶ.

Τρέμε σύ, Χερσὶδ μοῦρε,
ἔγω φοῦλ, μπρελάν, κερῶ...
γὰρ κιντὰξτε πῶς φεύγει...
ἔγω καὶ τοῦ Ρήγγζ ζεύγη.
Τρέμε κι' ἔκαν κουλέρ,
κι' ἀμφιφίλ φουίλ μαλέρ.

Κικιρικὴ
κικορικὴ,
σταίλας' ἔκει
καὶ τὴν Κικὴ
καὶ τὴν Κοκῶ,
Μαροκοκῶ,
Μαροκοκῶ.

Τέτοια λέγουσι ὁ Κορσῶντις
καὶ τοῦ μπρετὸς ὁ Στρατῆλάτης
πῶς ἐφρονῶντις στοὺς φίλους.

Κι' ἐγὼ χαμῆζ φρονήρις
καὶ δὲν ἐπὶ κα τισήζης
πολεμῶν ἀνεμομῶλως.

Καὶ κατῆγε πάντα φρίκη
κι' ἔφρασε τοὺς θεοσῆρας,
καὶ εἶπανε γὰρ τὴν συνθήκη
τὴν γνωστὴν τῆς Αἰθιοπίας.

Κατόπιον τοῦ Μαροκοκῶ,
ποῦ τοὺς ἐτάραξε τὸν νοῦ,
θαρρῶ πῶς ἐσκήτησαν καὶ γὰρ τὸ Περοκοκῶ,
ἄλλο καὶ τοῦτο ζήτημα πολὺ σημαντικῶ.

Κι' ἔκει ποῦ λέγανε γι' αὐτό, μοῦρε κατσοιολογάρτα,
κι' ἔκαναν σπέφεις σιδακῶς,
τοὺς ἤλαθε μήνημα χαρῆς
τὸν Πρίγκιπα Γεώργιον πῶς πέρν' ἡ Μπονακάρτα.

Τῶν ἀραβῶνων, Περικλῆ, τὰ χαρῶπὰ μηνύματα
τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἰδεῶν ἀπέκοψαν τὰ νημάτια,
καὶ τὰ σπουδαῖα θήματα τὰ φέρησαν ἐπὶ μέση
καὶ τὰ στείλαν πρὸς τὸ πέρν' ἐπὶ τὸ διάβλο πεισῶσι.

Κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς γι' αὐτὸν τὸν ἀραβῶνα
πράνει καὶ γράφει μὲ γράφῃ μεγάλη' ἐπὶ τὴν Κορσῶνα,
καὶ λένε πῶς τῆς ἔγραψε μὲς' ἐπὶ ἄλλα μυστικῶ
πῶς ἐπὶ Μαροκοκῶ θὰ σταλοῦν τάντιτοριλλισῶ.

Π. — Βῆ τεινὴ τοῦτα ποῦ μοῦ λές;
Φ. — Πικρὸν θὰ γίνουσι πολλὰς
ἀνελπισταῖς ἀποστολαῖς.

Κι' ἀφοῦ μὲς ἐγκατέλειψεν εἰς οἶλ' εἰς μασικράδες
καὶ σήμερον φιλέλληνας δὲν βρισκαῖς ὅπως πρῶτα,
πρέπει κι' ἐμεῖς νὰ κἀνωμε κεραισῶσι κουτου; ἀδὲς
καὶ φασκελα νὰ δίνουμε σὲ μὲ καὶ σ' ἄλλη νύκτα.

Συμβούλιον Ἰπουργικόν,
ποῦ φρόνις συνταράττει,
τὸ μένος τὸ πολεμικόν
ἐξήδη τοῦ Κορσῶντα.

Ἐμπρός μὲ τοὺς Βενανῶνας, ἐμπρός καὶ μὲ τοὺς Γέλλους,
ὁ Κόντης ἐκστρατεύει,
χωρὶς νὰ χωρατεύη,

και της μεγάλης Αιδιφού ξυνηγ τούς αντιλάους, και τών λουτρών ή ζυλευτή τειάσσεται γαλήνη, κι αντιλαλούν κι έκαιτοι:

Κοκορικό,
Κική, Κοκό,
Μαρκικό
και Περισικό.

Σήμα, καθύμνε Περικλή, μπαρούτι, ξανκώριος και κή τι θά γένη...
κι'ό Κόντες έκ της Αιδιφού μέσ'στην Αθήν' γέμισε και σ'τους Κορφούς πηγαίνει.

Και τέτοια ξανκίλινε σ'τους φίλους τούς τρανούς: έμπρός και δίγως πλάτις, έθύμωσα, μωρέ παιδιά, μέ τούς Μαρκινούς και πάω σ'της Δουκάτες.

Κι'έτσι σες γράφω νελθετε κι'έκει κικμιάν ήμέρα Τπουργικό Συμβούλιον νά γίνη κι'έκει πέρα και τού Χαφιδ ό διάβουλος νά πάη τίν πικτέρα.

Φεύγω σ'της Δουκάτες, φίλοι, κι'άν ή π'όγκι μες ή Πάλη κι'άλλη ν'ότα ξανκωστίλη, σες παρακλώ πολύ πρós τίν Δουκα κι'ή δαιτέρα παρευθς ν'άπισταλή κάθε τίλους έλευτέρα.

Μή χαλάτε τήν γαλήνην της ζωής μας της εθόμου με τού κράτους τούς μπαλάδες, και'αυτάς εξ'Ελβετίας έφερε και τó παιδι μου μεσωμένικις άγελάδες.

Κι'όλοι τρέχουν νά της'δουθ ήν εφίρηη τραγουδοβ: ό πατέρας τήν Ελλάδα, τó παιδι τήν άγελάδα.

Τέτοια τούς ξανκίλινε κι'έκυψε και τούς φίλινε, και τήν καρδιά των έκανε μπαξέ και περιόβλι κι'έφθασαν και μινύματκι μεγάλ'άπο τήν Πάλη, πώς ό καλός μας Παιτισχ' έν μακινώδες λύση τών Ρόμν τó γένος πολιεμ' και πικνηρά βυσσοδομεί, κι'ό Πατριάρχης μελετ' της Έκκλησιας νά κλειση.

Κι'άπο τήν δόλια τήν Σταμπούλ τέτοιο μανιώτε φάνει κι'ό Κόντες μελις τάκουσε πολύ τού κακ'όσση, κι'έντόνωσ ξανκωνάξε: μωρέ, Έλληνας, μέ τάχος 'στό Φέξ, 'στό Φέξ... άμν'δέν μες Φέξ; είπα κι'έγω μονόχος.

Π. — Θά σ'es κομμάτι σταμάηρη γι'αυτό τó καλωσομβή.

Φ. — Άλλά και τó Συνέδριον της Χάγης, αδελφέ μου, που βίον μες όπισογεται γωρίς β'γγυλις πάλειου, τών Κόντες τόν έθ'έμισε και με τó παραπάνω κώδω και τόν Σουλτάν,

γιατι μες ποσόβαλε κι'αυτό, γιατ'είγε τήν βλακεία νά βάλη τó Ρωμαϊκό κάτω κι'άπο Τουρκία, και νά ξεγυρ'τά κλήη του και νά τó κατατάττη μ'αυτά της τρίτης τάξεως τά ψηφολέα κράτη.

Αυτό δίν ύποφέρεται, κι'έτσι κέπισταλή κικμιά δικαπυρ'όσις γιά τέτοια προσβολή. Έκείνο τó Συνέδριον σ'έκανε νά γαλάση, κι'άν ήταν, βρε Περικλή, και μες τε'άρτη κλάσις, μπορούσαν νά μες έβαζαν και κάτω σ'την τατάρτη κι'εξ έγωμσ συγγένεις και με τόν Μπωναπάρτη.

Άπελακώθησαν σ'σών Συνέδριον τά κρανία... φριάτσου, φίλη κεφαλή, γιά τούς Ρωμηούς τί προσβολή νά βάλουν πρ'ωτη Δύναμι και τήν Ιαπωνία.

Μά σ'ό μαζί μου τρέχα σ'τούς χρόνους τούς άραιούς και ψάλλε τούς Σαντάδες, και ψάλλε τούς Σκουμπράτους, όπου μ'αυτούς μες μέρα θά γίνωμε κι'έμεις μες Δύναμεις μεγάλη της πρώτης της γραμμαξέ.

Σάπλωνε τήν άριδα και μη σέ μέλη δ'όλου κι'άδικήφωρ; βλέπε τόν ψεφτη τίν νουσιζ, και τίν Φου; νά θά φέρουν όργκωτη τού Στόλου νά βλέπη κάθε τόσα προβιόκομην φουριμά.

Κάτι με τó Μαρόκο νομίζω π'ώς θά γένη, και τώρα, τραγουγιάν, τόν Άγγλικόν τόν Στόλο πάω νά προσωνήσω... Π. — Μά σ'ότσου Νάυχρό του νά σέ χειροτονήσω με τούτο τó νεμπαύτι και μ'έσκαπτε, τερφούτη.

Ο Φασουλής με χόλο σ'τόν Άγγλικόν τόν Στόλο.

Έγγέζοι, καλώς ήλθατε μέσ'σ'τα νερά μας πάλι, με τώρα φιλαγγλος κανεις τούς Στόλους σ'es δέν ψάλλε, κι'έγω τήν ελιπομόνησα τήν πρώτη μας φίλια, μήτε σ'άν πριν ύπόληψι δέν έχω σ'την Άγγλία.

Δέν είσθε π'α γιά τούς Ρωμηούς τών θαλασσών Ιππόται, με τούς Βουλγάρους σήμερα τά λυσσάκι σ'es τρώε, και μ'έσχα γιά τά δικηκ μας κι'ένφωλιμσ στωμίλιος σ'es δ'όλου δέν άλλαζετε τόν τακτικό χαβέ σας, κι'ό Νάτσιεβ, τ'ς ό Βούλγρος άνάλωθε σ'άν φίλις με τας άποκαλύφει του ν'άνοιξη τά γκαβό σας.

Καλώς μες ήλθατε Έκνά, με σήμερα με τρόπο παρακλώ σ'es ευγενώς άδειάστε με τίν πάσο. Άλλου πηγαίνετε. Τ'έως Μ'αυτά, άλλάξετε λαμάνι, κι'ή ξουριμένη μούρη σας πολύ κακό μου κάνει.

Πώς γιά Σαράφωθ θά λυσσοιν κι'ή Μις της Αλιόνης ή Ρωμηοσ'όν' ή σύμμαχος δέν πιστεύει κας της, και τώρα μένει φιλαγγλος σ'τη Ρωμηοσ'όνη μόνος ένας σταθμάρχης δ'εθνης, ό Μάρκος ό Λουεττες.

Καλώς τα καλή τά θεσά τών θαλασσών σ'όήμερη, που τάχαποσικ μες φ'έως με βλάτωπώδες σας σήμερα βάζω γιά πετρηκ σας, Κουμ'έ πολύ, με καθόμω' σ'ή μύτη μου, και τήν κουμ'ό και τήν κουμ'ό και πάω γιά τó σ'ητί μου.